Гнав я оленем прудким,
смуток лагідний в очах.
А за серцем за моїм
сто зголоджених вовчаг.

Роги й пароги роняв —
на гіллі он-о висять...
Скоро сам я з оленя
в вовка перекинуся.

Буде з мене сіроман
ходом і подобою;
між братів я не тума —
усміхатись пробую.

Чую зови олениць,
очі млою повняться...
А на плечі пада ниць
листя із шовковиці.